

Contos d'aldea

Nas portas do ceo

(Dedicado á mi amigo y paisano
Manuel Castro López)

N'unha noite moi feta d'inverno, un curial vello morreu, e bufrando aos demos que o perseguían, chegou aas portas do ceo chamando á portería.

—¿Quen é?...—berrou S. Pedro abrindo ao mesmo tempo a porta, coidando qu'era unha alma bendita a que chamaba.

Non ben abreu entrou moi foncho e loumiñeiro o curial, e dixo ao santo:

—Son eu, señor S. Pedro; eu, que sempre fun seu devoto, como vosté ben sabe, e que o teño honrado moitas veces na súa festa *onómástica*, como agora se di. O sair do mundo acordeime de vostede, e dixen para mín: ali teño o meu padriño que me ha de deixar entrar no ceo; e que, si eso non poidera ser, non me ha de negar, siquera, un curunchiño na súa portería. É, por eso aquí me ten ¡meu santiño!

Sorrense moi gozoso ó santo e díxolle:

—É vosté ¿cómo se chama, meu devotiño, e de onde é?...

—¡Eu!... ¿É vosté non s'acorda? ¡Si son mais conocido qu'un delor de moas! ¿Non sabe que eu son seu toçayo Pedro Falsiñas, Escriban de Número en Vilatorra d'Abaixo?...

Puxo as gafas S. Pedro, rexistrou os seus apuntes, e, dempois de ben mirados, dixo moi tristeiro fitando por enriba d'os anteollos:

—¡Aí meu filliño, meu filliño!,... Eu ben quixera abrirll'a porta... pro ¡hai contra vostede unha sentencía condenatoria!...

—¿De negación de paso, tal vez?...

—Sí, meu devoto.

—¿É non ten apelación?

—¡Cómo apelación, si está fallada na última instancia!...

¿Ainda estamos n'esas?...

—¿É pódese saber por qué causa?

—¡Friolera! Entr'outras cousas, por falsedade, prevaricación, soborno, cohecho...

—¡Ta, ta, ta, ta!... Pois mire santiño, si pequei n'eso foille sin malicia. No mundo, os do meu oficio ténenlle todo eso por costume, e nin siquera llo confesan nin toman auga bendita. Maxistrados, jueces, gobernadores... ¡todos, todos fan eso! E si así non fora ¿cómo poderían vivir á gusto no mundo? Ademais, os costumes cando, como ese, son moi repetidos, volvénsclie leises, por aquilo de que: *Sine scripto jus venit*...

—¡Cale, cale!...—Berrou o santo.—¿Seique coida qu'está en Vilatorta? Non diga herexias... Aquí non rixen as cousas do mundo; aquí non hay mais leises que as de Dios...

—¡Boeno, boeno!... Non se enfade, meu santo... Que lle habemos de facer... ¡Pobre de mín!—dixo o Escriban chorando.—Pro, siquera, léixeme que vexa o ceo pol-o burato da pechadura, e que descanse un pouco n'este cuartiño que ten tan abrigado... ¡Fai por fora tanto frío!...

E dito esto, principiose á pasear pol-a habitación, mirando e remirando e facendo tempo por si alguén chegaba e S. Pedro se distraía e podíalle roubal-o espediente onde estaban apuntadol-os seus pecados.

Mais com'aquel día era un dos do Antroido no mundo, non chegaba alma bendita aas portas do ceo; aparte de que S. Pedro nin por naide nin por nada se desporcataba de canto pasaba á arredor d'el.

Como a alma do Escriban vise que S. Pedro estaba moi atento, ideou un recurso e preguntoulle:

—Dígame, meu santo tocaio: ¿hai moito tempo que vostede está n'este destino?...

—¿E, non ha d'habere?...—respondeull'o santo.—Dendes do día que me crucificaron aló en baixo.

—Aí, pois d'aquela está seguro: xa ten prescripción inmemorial, porque na terra non hai ninguén que recorde esa fecha. Mais eu entendo, meu santiño, que pra maor seguranza debía pedir á noso Señor que lle fixese un papeliño, inda que fora simpre... porque aas veces...

S. Pedro que non entendía moito de leises, quedouse cabilando; e pol-o si ou pol-o non, cerrou ben os caixós do escritorio, e, dempois de decirlle ao Escribán que ll'agardase fora, pechou total-as portas e entrou no ceo, e alí falou con Noso Señor d'aquel negocio.

Noso Señor, non ben se procatou, ceibouse á rir e enseguida díxolle:

—¡Pedro, Pedro!... Ti seique tes un abogado na casa... Botao fora, Pedro, botao fora; que aquí non pode entrar esa xente...

.....
 Cando volveu S. Pedro á portería notou que ulía á xufre, e acordándose do Escribán que quedara fora, dixo entre dentes ao tempo que abría a porta.

—¿Onde andará o meu devoto de Vilatorta d'Abaixo?

Ao que lle contestou axiña un dos anxeliños de guardia:

—Leváronll'os demos.

SALVADOR GOIPE.

Cocuña, Mayo, 1906.

Si del sol al reflejo matutino,
 encuentras unos ojos centellantes,
 clavados en tu rostro peregrino
 brevísimos instantes:

si de la tarde en las tranquilas horas,
 una sombra descubres á tu lado,
 en cuyas siluetas tembladoras
 ves tu cuerpo enredado;

si al asomar de noche á tu ventana,
 oyes al viento pronunciar un nombre
 y llega hasta tu oído la lejana
 pisada de algún hombre,

no lo tomes ¡oh bella! por agravios:
 soy yo que paso envuelto en mis sonrojos,
 robando una sonrisita de tus labios
 y un lampo de tus ojos.

Buenos Aires, agosto de 1895.

NUMARL EZPER.

Como ayer...

¡Qué pequeñas sois, montañas
 de papel que se han escrito
 para borrar el delito
 de palacios á cabañas!
 Venís hoy salvajes hazañas,

enal sin vuestra irradiación;
 ¡y sois de arte y ciencia acción!
 ¡y no hay, fuera de vosotras,
 mirese á do se quiera, otras
 fuentes de alma redención!...

Buenos Aires, 1906.

P. FELIX DE MUXÁ.